

Sygnatura akt X P 1109/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Wrocław, dnia 3 października 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu X Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Agnieszka Chlipała-Kozioł

Protokolant Dominika Otmar

po rozpoznaniu w dniu 3 października 2014 r. we Wrocławiu sprawy

z powództwa **R. S.**

przeciwko **L. J.**

o zapłatę wynagrodzenia za pracę

I. zasądza od pozwanego L. J. na rzecz powoda R. S. kwotę 34.632,00 zł (trzydzieści cztery tysiące sześćset trzydzieści dwa złote i 00/100) brutto, tytułem wynagrodzenia za pracę, z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1800,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje pozwanemu uiścić na rzecz Skarbu Państwa (kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 3752,30 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, od której powód był zwolniony z mocy ustawy, oraz tytułem zwrotu kosztów opinii biegłego;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1500,00 zł brutto.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17.09.2013 r. (data prezentaty) powód R. S. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego L. J. kwoty 25.0000 zł z tytułu niewypłaconych wynagrodzeń za pracę w okresie od 1.01.2011 r. do 31.12.2012 r.

W uzasadnieniu wskazał, że był zatrudniony u pozwanego od 15.07.2010 r. Otrzymał od pozwanego świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie w okresie od 15.07.2010 r. do 31.12.2012 r. Nie otrzymał wynagrodzenia za okres od 1.01.2011 do 31.12.2012 r.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 25.09.2014 r. (X Np 313/13) tut. Sąd uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany domagał się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew wskazał, że wypłacał powodowi wynagrodzenie za pracę.

W piśmie z 25.02.2014 r. (k. 84) powód rozszerzył powództwo, domagając się zasądzenia od pozwanego kwoty 34.632,00 zł brutto za wskazany w pozwie okres, z ustawowymi odsetkami:

- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty;

- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1386,00 zł od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty;
- od kwoty 1500,00 zł od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pełnomocnik powoda z urzędu wskazał, że doprecyzowuje żądanie powoda w wysokości brutto.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą (...) we W. na stanowisku mistrza działu palet w okresie od 15.07.2010 r. do 31.12.2012 r. , na pełny etat. Umowę rozwiązano z powodu likwidacji stanowiska pracy. Wcześniej powód był zatrudniony u pozwanego w okresie 2.01.2003 – 30.11.2004 r., zaś od 2004 r. do 2010 r. powód był zatrudniony u żony pozwanego K. J.. Powód był zatrudniony za minimalne wynagrodzenie za pracę.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

świadczenia pracy k. 4, 32, 33

wypowiedzenie k. 5

umowa o pracę k. 180,

przesłuchanie pozwanego k. 115, 117 (płyta CD)

przesłuchanie powoda k. 115, 117 (płyta CD)

Pozwany nie posiada żadnych dokumentów dotyczących zatrudnienia powoda oprócz umowy o pracę i świadectwa pracy.

Dowód: przesłuchanie pozwanego k. 115, 117 (płyta CD)

Powód nie otrzymał wynagrodzenia za pracę w całości w okresie od 1.01.2011 do 31.12.2012 r., choć pewne kwoty były mu wypłacane.

Dowód: częściowo przesłuchanie powoda k. 115, 117 (płyta CD)

częściowo przesłuchanie pozwanego k. 115, 117 (płyta CD)

Powód zgłosił fakt nieotrzymania wypłaty w Państwowej Inspekcji Pracy w sierpniu 2013 r., po kłótni z pozwanym.

Dowód: pismo z 4.09.2013 r. k. 6

Powód nie złożył podpisu na dokumencie KW nr (...) z 21.12.2012 r. obejmującego kwotę 4120,00 zł z tytułu „Rozliczenie wynagrodzenia za okres zatrudnienia do końca 2012 roku”.

Dowód: dokument KW k. 14, oryginał z wypożyczonych akt sprawy karnej II K 1350/13

ekspertyza grafologiczna biegłego sądowego z zakresu grafologii P. F. k. 146-168

Powód został oskarżony przez pozwanego o uderzenie go i kradzież 500 zł. Wskazując na fałszywość tych oskarżeń, powód wniósł o ściganie pozwanego z powodu zniesławienia. Sprawy karne dotyczące wzajemnych zarzutów kradzieży i pobicia oraz zniesławienia toczą się pod sygn. akt II K 1350/13 i II K 1436/13 przez Sędem Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej.

Dowód: zawiadomienie z 11.09.2013 r. k. 34

Pozwany rozwiódł się z żoną K. J. w 2010 r. W październiku 2013 r. była żona pozwanego wyprowadziła się od niego. Ich stosunki się pogorszyły.

Dowód: przesłuchanie pozwanego k. 115, 117 (płyta CD)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszym postępowaniu powód domagał się od pozwanego zapłaty z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres od 1.01.2011 r. do 31.12.2012 r.

Stan faktyczny niniejszej sprawy był w części bezsporny. Obie strony potwierdziły fakt zatrudnienia powoda przez pozwanego w okresie wskazanym w świadectwie pracy. Obie potwierdziły, że powód pracę wykonywał i że miał za nią uzyskać minimalne wynagrodzenie za pracę.

Spór między stronami dotyczył okoliczności, czy i w jakim zakresie pozwany pracodawca wypłacił powodowi wynagrodzenie za pracę.

Zgodnie z art. 22 k.p., przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca - do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. Jak stanowi art. 78 k.p., wynagrodzenie za pracę powinno być tak ustalone, aby odpowiadało w szczególności rodzajowi wykonywanej pracy i kwalifikacjom

wymagany przy jej wykonywaniu, a także uwzględniało ilość i jakość świadczonej pracy. Zgodnie z art. 85 § 1, 2 i 5 k.p., wypłaty wynagrodzenia za pracę dokonuje się co najmniej raz w miesiącu, w stałym i ustalonym z góry terminie. Wynagrodzenie za pracę płatne raz w miesiącu wypłaca się z dołu, niezwłocznie po ustaleniu jego pełnej wysokości, nie później jednak niż w ciągu pierwszych 10 dni następnego miesiąca kalendarzowego. Pracodawca, na żądanie pracownika, jest obowiązany udostępnić do wglądu dokumenty, na których podstawie zostało obliczone jego wynagrodzenie.

Nie ulega wątpliwości, że skoro istnienie między stronami w spornym okresie stosunku pracy, jego wykonywanie i treść umowy, w tym w wysokość umówionego wynagrodzenia, były między stronami bezsporne, to pozwany winien był powodowi to wynagrodzenie wypłacić w terminie do 10 – tego dnia kolejnego miesiąca. Ciężar wykazania, że do wypłat doszło i że były one terminowe, spoczywał na pozwanym, jako zobowiązanym do dokonywania wypłat i do tworzenia i przechowywania dokumentacji płacowej pracownika.

Stanowiska stron co do dokonywania wypłat wynagrodzenia w spornym okresie były sprzeczne.

Pozwany oświadczył jednak, że nie posiada i nie posiadał żadnych dokumentów dotyczących wypłaty wynagrodzenia powodowi, ponieważ zajmowała się tym jego była żona K. J., która nie była nota bene u niego zatrudniona. Pozwany zeznał również, że była żona informowała go o pretensjach powoda, że otrzymuje on zbyt niskie kwoty i że wypłaty są nieterminowe. Wezwana w charakterze świadka K. J. skorzystała jednak z przysługującego jej prawa odmowy złożenia zeznań w niniejszej sprawie (k. 102). Wobec braku przesłanek negatywnych z art. 261 zdanie trzecie k.p.c., Sąd zwolnił świadka J. z obowiązku złożenia zeznań. Jednocześnie pozwany twierdził, że wie, że wszystkie kwoty zostały powodowi wypłacone. Na pytanie Sądu dotyczące uiszczania od kwot wynagrodzenia świadczeń publicznoprawnych – podatku i składek ubezpieczeniowych – pozwany wymijająco odpowiedział, że nie wie, czy były opłacane, bo się tym nie zajmował, wskazał jednak, że na pewno ma zaległości w ZUS-ie. Na dowód całościowego rozliczenia z powodem pozwany przedłożył kopię dokumentu KW nr (...) z 21.12.2012 r. obejmującego kwotę 4120,00 zł z tytułu „Rozliczenie wynagrodzenia za okres zatrudnienia do końca 2012 roku”, podpisanego, jak twierdził, przez powoda. Pozwany twierdził, że kwotę objętą dokumentem KW nr (...) z 21.12.2012 r. sam wypłacił powodowi. Na wniosek powoda Sąd Rejonowy wypożyczył oryginał dokumentu z akt toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Wrocławia – Fabrycznej we Wrocławiu sprawy karnej o sygn. II K 1350/13 i przekazał go biegłemu grafologowi celem ustalenia, czy podpis na dokumencie należy od powoda. Biegły sądowy w rzetelnej i profesjonalnej opinii jednoznacznie wykluczył, by podpis został złożony przez powoda. Pozwany opinii biegłego nie zakwestionował, nie złożył żadnych zarzutów do opinii. Na ostatniej rozprawie pełnomocnik pozwanego wskazał, że być może pozwany błędnie zeznał, że powód w jego obecności podpisał dokument - być może pozwany zobaczył dokument KW już wcześniej podpisany. W świetle jednoznacznego stanowiska powoda, potwierdzonego w całości przez biegłego sądowego z zakresu grafologii, Sąd Rejonowy uznał, że powód nie podpisał spornego dokumentu KW, zaś pozwany posłużył się w procesie dokumentem ze sfalszowanym podpisem.

Powód twierdził zaś w toku postępowania, że przez dwa lata nie otrzymał od pozwanego z tytułu wynagrodzenia za pracę żadnej kwoty. Wskazał, że żył z oszczędności i z wynagrodzenia żony. Zaprzeczył, by podpisał sporny dokument KW i otrzymał od pozwanego wskazaną w nim kwotę. Jednocześnie na pytanie, dlaczego zgłosił brak wypłat wynagrodzenia w PIP dopiero w sierpniu 2013 r. stwierdził, że z uwagi o posądzenie o fałszywe pobicie. Dodał jednak, że i tak zgłosiłby brak otrzymania wynagrodzenia.

Przed przystąpieniem do oceny wyjaśnień stron należy wskazać, że powszechnie wiadomo, iż praktyka wypłacania wynagrodzenia „do ręki” pracownika, zwana kolokwialnie wypłatą „na czarno”, służy unikaniu odprowadzania lub zaniżaniu odprowadzanych przez pracodawcę i pracownika składek i odprowadzanie przez pracodawcę podatku oraz uzyskaniu przez pracownika wyższego, nieopodatkowanego dochodu. Stosowanie takiej praktyki przez obie strony umowy o pracę, jako zmierzające do obejścia prawa, zasługuje na jednoznaczną dezaprobatę, a w zależności od okoliczności konkretnej sprawy, może skutkować złożeniem przez sąd pracy zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa.

Należy również podkreślić, że w niniejszej sprawie to na pozwanym, jako na pracodawcy, spoczywał w niniejszej sprawie obowiązek udowodnienia, że wynagrodzenie za pracę za wszystkie miesiące spornego okresu zostało wypłacone, a także wykazania, w jakim terminie i w jakiej formie nastąpiła wypłata.

Oceniając wyjaśnienia pozwanego w świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy uznał je za niewiarygodne. Pozwany nie udźwignął ciężaru dowodu, nie wykazał bowiem w żaden sposób, by zapłacił powodowi wynagrodzenie za którykolwiek ze spornych miesięcy, a także nawet nie twierdził, by opłacał od wynagrodzenia powoda należne składki i podatki (powód prawidłowo zaś wysunął roszczenie w wysokości brutto). Pozwany sam przyznał, że ani on, ani jego była żona nie tylko nie posiadają, ale również nigdy nie posiadali żadnych dowodów wypłaty wynagrodzenia powodowi, a w szczególności potwierżeń odbioru przez powoda kwot, sam bowiem wskazywał, że kwoty były jedynie notowane w zeszycie przez jego byłą żonę. Nawet zatem gdyby K. J. zeznała, że wypłaciła powodowi wynagrodzenie, jej ewentualne twierdzenia w tym przedmiocie musiałyby podlegać ocenie w świetle zeznań powoda, że żadnych kwot nie otrzymywał. Jedynym dowodem, jaki przedstawił pozwany na okoliczność rozliczenia z powodem był dokument KW nr (...) z 21.12.2012 r. z podpisem (...), który – co potwierdziła ekspertyza grafologiczna – został sfałszowany. Pozwany za pośrednictwem pełnomocnika usiłował wycofać się z twierdzeń, że sam wypłacił powodowi wskazaną w KW kwotę za pokwitowaniem – a tym samym że widział, iż powód podpisał dokument. W tych okolicznościach wyjaśnienia pozwanego nie sposób było uznać za wiarygodne.

Jednocześnie Sąd Rejonowy dał wiarę wyjaśnieniom powoda jedynie w części. W świetle opinii biegłego za zgodne z prawdą należało uznać twierdzenia powoda, że nie podpisał dokumentu KW, a tym samym nie potwierdził odbioru kwoty wskazanej w tym dokumencie tytułem „rozliczenia zatrudnienia” z pozwanym. Twierdzenia powoda, że nie otrzymał on przez dwa lata żadnych kwot z tytułu wynagrodzenia za pracę, Sąd uznał jednak za częściowo niewiarygodne. Zdaniem Sądu przyjęcie, że pracownik przez dwa lata kontynuował zatrudnienie nie otrzymując żadnych kwot z tytułu wynagrodzenia za pracę jest sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że pewne kwoty były w spornym okresie wypłacone powodowi. Nie sposób jednak, nawet w przybliżeniu, stwierdzić, jaka część wynagrodzenia została powodowi wypłacona, w jakim nastąpiło to terminie i trybie. Zdaniem Sądu w świetle twierdzeń pozwanego nie sposób jednocześnie przyjąć, by opłacone zostały od wynagrodzenia powoda w jakiegokolwiek części świadczenia publicznoprawne – składki i podatki, co czyniło żądanie w zakresie części „brutto” wynagrodzenia zasadnym w całości.

Sąd Rejonowy rozważał zastosowanie art. 322 k.p.c., który umożliwia zasądzenie „odpowiedniej” sumy według oceny Sądu opartej na rozważeniu wszystkich okoliczności sprawy w sytuacji, jeżeli w sprawie m.in. o dochody, ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 19.12.2013 r. (II CSK 179/13), LEX nr 1436069, art. 322 k.p.c. obejmuje tylko taki stan rzeczy, w którym powód wyczerpał dostępne i znane mu środki dowodowe, a pomimo tego wysokość szkody pozostaje nieudowodniona. Nie można przyjąć, że jedynym kryterium stosowania art. 322 k.p.c. jest fakt, że szkoda jest niewątpliwa. Zarówno z wykładni językowej tego przepisu, a także jego wykładni systemowej wynika, że strona zgodnie z obciążającym ją ciężarem dowodu powinna przedstawiać dowody także na wykazanie wysokości szkody lub wyjaśnić przyczyny braku takiej możliwości. Ma obowiązek wyczerpania wszystkich dopuszczalnych środków dowodowych i wykazania, że ściśle udowodnienie żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione.

W tym miejscu należy również przytoczyć dwa wyroki sądów apelacyjnych dotyczące kwestii zastosowania art. 322 k.p.c. Zgodnie z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 1.06.2014 r., I ACA 760/13, LEX nr 1489047, ocena sądu oparta na art. 322 k.p.c. nie może być dowolna i z tego też względu rozstrzygnięcie na tej podstawie podlega według ogólnych zasad kontroli instancyjnej. Kontrola ta odbywa się w kontekście, czy rzeczywiście ściśle udowodnienie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione oraz samego ustalenia wysokości "odpowiedniej" sumy. Zgodnie zaś z wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 31.03.2014 r., I ACA 1277/13, LEX nr 1474364, z uprawnienia zawartego w art. 322 k.p.c. sąd meriti może dopiero skorzystać wówczas, gdy po wyczerpaniu wszystkich dostępnych dowodów okaże się, że ściśle udowodnienie żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione.

Jednak stosowanie tej normy nie może być spowodowane bezczynnością strony nie przejawiającej inicjatywy dowodowej i prowadzić do uchylenia się przez stronę od obowiązku przedstawienia dowodów, który na niej spoczywa. Ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa wszakże na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Strona ma zatem obowiązek wyczerpania wszystkich dopuszczalnych środków dowodowych i wykazania istnienia przesłanki zastosowania przepisu art. 322 k.p.c., tj. wykazania, że ściśle udowodnienie żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Brak takich działań - i wymaganie od sądu, któremu nie przedstawi się wystarczających przesłanek do tego, by antycypował ocenę dowodów, tj. by przed przeprowadzeniem dowodu stwierdzał, że nie można wykazać stwierdzonego faktu - prowadziłoby do omijania wskazanych wyżej przepisów i wadliwego stosowania przepisu art. 322 k.p.c., gdyż ocena sądu musiałaby być uznana za dowolną.

W ocenie Sądu Rejonowego, pomimo istniejących w świetle zasad doświadczenia życiowego wątpliwości do wiarygodności twierdzeń powoda, iż nie otrzymał przez dwa lata żadnej kwoty z tytułu wynagrodzenia, zastosowanie art. 322 k.p.c. w niniejszej sprawie nie było uzasadnione. Mając na względzie wskazany wyżej rozkład ciężaru dowodu w niniejszej sprawie, jak również naruszenie przez pozwanego pracodawcę elementarnych obowiązków związanych z ewidencjonowaniem wypłat wynagrodzenia, a także biorąc pod uwagę podważone w świetle opinii biegłego grafologa twierdzenia pozwanego co do „końcowego” rozliczenia z powodem na podstawie dokumentu KW, który okazał się zawierać sfałszowany podpis powoda, Sąd Rejonowy uznał, że zastosowanie art. 322 k.p.c. i obniżenie w jakimkolwiek stopniu wysokości żądanej w pozwie kwoty, musiałoby być oparte na całkowicie dowolnej ocenie. Brak bowiem jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że wynagrodzenie w rzeczywistości zostało powodowi wypłacone np. w połowie, w $\frac{3}{4}$, w $\frac{1}{10}$ albo w jakiegokolwiek innej części. Należy ponadto wskazać, że pracodawca, który całkowicie ignoruje spoczywające na nim obowiązki w zakresie dokumentowania wypłat wynagrodzenia, nie może opierać skutecznie żądania oddalenia powództwa o wynagrodzenie w całości ani w części wyłącznie na swoich twierdzeniach, że wynagrodzenie przecież płacił. Jeśli jakiegokolwiek kwoty były wypłacane powodowi przez pozwanego – a w ocenie Sądu Rejonowego należy przyjąć w świetle zasad doświadczenia życiowego, że tak najprawdopodobniej było – to wykazanie ich wysokości było w niniejszej sprawie niemożliwe nie z przyczyn obiektywnych czy leżących po stronie powoda, ale wyłącznie z przyczyn leżących po stronie pozwanego, z uwagi na rażące lekceważenie spoczywających na nim jako pracodawcy obowiązków. Mając ponadto na uwadze posłużenie się przez pozwanego sfałszowanym dokumentem KW, nie sposób było uznać twierdzenia pozwanego za zgodne z prawdą i premiować jego postawę jako pracodawcy oraz jego stanowisko procesowe.

Z uwagi na powyższe w punkcie I wyroku Sąd Rejonowy uwzględnił powództwo w całości, zasądając za każdy kolejny miesiąc od 1.01.2011 r. do 31.12.2012 r. kwotę obowiązującego wówczas minimalnego wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami od jedenastego dnia kolejnego miesiąc do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 98 § 1 Kodeksu postępowania cywilnego strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W punkcie II sentencji wyroku Sąd na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 5 i § 11 ust 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu zasądził od powoda na rzecz strony pozwanej kwotę 1.800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Omyłkowo Sąd nie objął orzeczeniem należnej pełnomocnikowi powoda z urzędu stawki VAT.

W pkt III sentencji wyroku nieuiszczonymi kosztami sądowymi Sąd na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 98 k.p.c. obciążył pozwanego. Na obciążającą pozwanego kwotę 3752,30 zł składają się koszty wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii w sprawie oraz koszty nieuiszczonej przez powoda opłaty sądowego od pozwu.

W punkcie IV wyroku Sąd na podstawie art. 477² § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 1500 zł, stanowiącej równowartość jednomiesięcznego wynagrodzenia powoda brutto.

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.